

Hof van beroep Gent, 19 mei 2016, 3de kamer

Notitienummer Parket-Generaal: 2013/PGG/6 2015/VJ12/34

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van de burgerlijke partijen:

D. M., wonende te (...),
I. G., wonende te (...),
D. A., wonende te (...),
D. A., wonende te (...),

Tegen

K. S., van Belgische nationaliteit, geboren te Gent op (...),
wonende te (...),
oorspronkelijk eerste beklaagde -
K. F., geboren te Gent op (...), wonende te (...),
oorspronkelijk derde beklaagde -
I. BVBA,
met zetel te (...), ingeschreven met KBO-nummer (...),
met als lasthebber ad hoe mr. K. L., advocaat te (...)
oorspronkelijk vierde beklaagde -

Verdacht van: te 9000 Gent en te 9090 Melle, en elders in het Rijk,

terwijl de verjaring van de strafvordering regelmatig gestuit werd door daden van onderzoek of vervolging en namelijk door de vordering tot het instellen van een gerechtelijk onderzoek op 7 november 2011,

als dader of mededader,

- om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt te hebben,
- om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,
- om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben,

De eerste, als aangestelde of lasthebber van de vierde gedaagde, nl. in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van de BVBA I.

De vierde, als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5

en 41bis van het Strafwetboek

A.

Met inbreuk op artikel 12, eerste lid, 1°, a van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, in strijd met de bepalingen van deze wet of van de uitvoeringsbesluiten ervan, arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden of tot vestiging ten aanzien van de volgende personen:

1. S. H., van Turkse nationaliteit, op 12 oktober 2011
2. M. A., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 oktober 2011 tot 12 oktober 2011
3. Y. A., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 september 2011 tot 26 januari 2012
4. I. A., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 september 2011 tot 26 januari 2012
5. A. H., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 oktober 2010 tot 31 december 2011
6. D. A., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 oktober 2009 tot 31 december 2011
7. V. S., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 oktober 2010 tot 30 september 2011
8. D. A., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 januari 2009 tot 14 september 2009
9. D. M., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 januari 2007 tot 21 oktober 2008
10. T. O., van Turkse nationaliteit, van 13 oktober 2011 tot 26 januari 2012
11. I. G., van Bulgaarse nationaliteit, van 18 februari 2008 tot 21 oktober 2008.

(misdrijf strafbaar voor de feiten gepleegd voor 1 juli 2011 door artikel 12, eerste lid, 1°, a van de vermelde wet van 30 april 1999 met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en/of een geldboete van 6.000 tot 30.000 EUR; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er buitenlandse onderdanen betrokken zijn geweest bij de begane inbreuken; en vanaf 1 juli 2011 door artikel 175§1 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4; de geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers)

B.

Met inbreuk op de artikelen 4 tot 8 en 9bis van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, niet aan de instelling die belast was met de inning van de socialezekerheidsbijdragen langs elektronische weg, in de vorm en volgens de nadere regelen bepaald door de instelling, de gegevens opgesomd in Afdeling I van Hoofdstuk II van dit koninklijk besluit te hebben medegedeeld uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvatte, met betrekking tot de volgende personen:

1. S. H., op 12 oktober 2011
2. M. A., op 1 oktober 2011
3. Y. A., op 1 januari 2011
4. I. A., op 1 januari 2011
5. D. M., op 1 januari 2007
6. I. G., op 18 februari 2008
7. D. A., op 1 januari 2009

8. D. A., op 1 januari 2009
9. A. H., op 1 januari 2010
10. V. S., op 1 oktober 2010
11. T. O., op 22 september 2011 en op 31 oktober 2011

(misdrijf strafbaar voor de feiten gepleegd voor 1 juli 2011 door artikel 12bis §1-1° van het koninklijk besluit van 5 november 2002 met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van 500 tot 2.500 EUR; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er werknemers in overtreding met de vermelde reglementering tewerkgesteld waren zonder dat deze geldboete hoger mag zijn dan 125.000 EUR; en vanaf 1 juli 2011 door artikel 181 van het Sociaal Strafwetboek, met een sanctie van, niveau 4; de geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers)

C.

Met inbreuk op artikel 134 van het Sociaal Strafwetboek, en in strijd met de arbeidswet van 16 maart 1971, als persoon, zijn aangestelde of lasthebber, kinderen arbeid heeft doen verrichten of laten verrichten, dan wel activiteiten buiten de context van hun opvoeding of opleiding waarvoor geen enkele afwijking is toegestaan, namelijk:

M. A., geboren op (...), van Bulgaarse nationaliteit, van 1 oktober 2011 tot 12 oktober 2011

(misdrijf strafbaar door artikel 134 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4)

D.

Met inbreuk op artikel 12, eerste lid, 2°, a van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, in strijd met de bepalingen van deze wet of van de uitvoeringsbesluiten ervan, arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan zonder een arbeidsvergunning te hebben verkregen van de bevoegde overheid en/of die niet over een arbeidskaart beschikt ten aanzien van de volgende personen:

1. D. M., van Bulgaarse nationaliteit, van 21 oktober 2008 tot 26 januari 2012
2. D. A., van Bulgaarse nationaliteit, van 14 september 2009 tot 26 januari 2012
3. I. G., van Bulgaarse nationaliteit, van 21 oktober 2008 tot 26 januari 2012

(misdrijf strafbaar voor de feiten gepleegd voor 1 juli 2011 door artikel 12, eerste lid, 2°, a van de vermelde wet van 30 april 1999 met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van 1.700 tot 6.000 EUR; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er buitenlandse onderdanen betrokken zijn geweest bij de begane inbreuken; en vanaf 1 juli 2011 door artikel 175 §21° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3; de geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers)

E.

Met inbreuk op artikel 175 §2, 2° en in strijd met de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, in strijd met de bepalingen van deze wet of van de uitvoeringsbesluiten ervan, arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan zonder de grenzen van de arbeidsvergunning en/of arbeidskaart te respecteren ten aanzien van en in de periode van 22 september 2011 tot 12

oktober 2011:

T. O., van Turkse nationaliteit,

(misdrijf strafbaar door artikel 175 §2 2° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3)

F.

Met inbreuk op artikel 23 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en artikel 34, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet, als verzekeringsplichtige werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, niet op de voorziene tijdstippen de bijdragen te hebben betaald aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid, uiterlijk de laatste dag van elk kwartaal, ten aanzien van de hierna vermelde werknemers voor een bedrag van 164.011,55 EUR aan bijdragen, 10 % aan bijdrageopslagen en de verwijlntresten, herhaaldelijk in de periode van 1 januari 2007 tot 26 januari 2012:

1. M. A.,
2. Y. A.,
3. I. A.,
4. D. M.,
5. I. G.,
6. D. A.,
7. D. A.,
8. A. H.,
9. V. S.,
10. T. O..

(misdrijf voor de feiten gepleegd voor 1 juli 2011 strafbaar overeenkomstig artikel 35 §1, eerste lid, 1°, van voormelde wet met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en/of een geldboete van 130 tot 2.500 EUR; de geldboete wordt zoveel maal toegepast als er werknemers zijn ten overstaan van dewelke een inbreuk is gepleegd, zonder dat het totaal bedrag van de geldboete evenwel hoger mag zijn dan 500.000 EUR; en vanaf 1 juli 2011 strafbaar door artikel 218 1° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2; de geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers)

Bij samenhang

De eerste, als aangestelde of lasthebber van de vierde gedaagde, nl. in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van de BVBA I.,

De vierde, als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41bis van het Strafwetboek

G.

zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel, door, teneinde de hierna vermelde personen aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de

menselijke waardigheid, hen te hebben angeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hen met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde,

met de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt, met name:

1. Y. A., van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 september 2011 tot 26 januari 2012
2. I. A., van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 september 2011 tot 26 januari 2012
3. A. H., van 1 januari 2010 tot 31 december 2011
4. D. A., van 1 januari 2009 tot 31 december 2011
5. V. S., van 1 oktober 2010 tot 30 september 2011
6. D. M., van 1 januari 2007 tot 26 januari 2012
7. D. A., van 1 januari 2009 tot 26 januari 2012
8. I. G., van 18 februari 2008 tot 26 januari 2012

(Misdrijf strafbaar door de artikelen 433 quinquies §1, 3^e, 433 septies, 2° en 6° en 433 novies lid 1 strafwetboek met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 € en een verplichte ontzetting van de in artikel 31 lid 1 Strafwetboek genoemde rechten, en na correctionalisering een gevangenisstraf van 6 maanden tot 10 jaar en een geldboete van 26€ tot 100.000€)

H.

zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel, door, teneinde de hierna vermelde persoon aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hen met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde,

met de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken

Met de omstandigheid dat het misdrijf tevens werd gepleegd ten opzichte van een minderjarige, met name:

M. A. M., geboren op (...), van 1 oktober 2011 tot 12 oktober 2011

(Misdrijf strafbaar door de artikelen 433 quinquies §1, 3° 433 septies, 1° en 2° en 433 novies lid 1 strafwetboek met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 € en een verplichte ontzetting van de in artikel 31 lid 1 Strafwetboek genoemde rechten, en na correctionalisering een gevangenisstraf van 6 maanden tot 10 jaar en een geldboete van 26€ tot 100.000€)

Bij samenhang

De eerste en de derde,

I.

Met inbreuk op artikel 232 1° Sociaal Strafwetboek, met het oogmerk geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk hij of een ander verschuldigd is, valsheid in geschrifte te hebben gepleegd, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of in een akte in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akte ten doel had op te nemen of vast te stellen en zich van deze valse stukken of akten te hebben bediend, met name:

met het bedrieglijk oogmerk om een fictieve vennootschap op te richten om geen sociale bijdragen te moeten betalen, een aantal valse stukken te hebben opgesteld of doen opstellen, en onder meer:

1. een bijlage bij het Belgisch Staatsblad, neergelegd op de griffie van de rechtbank van koophandel op 6 december 2011, te hebben opgesteld of doen opstellen, waarbij wordt vastgesteld dat op 1 oktober 2011 de GCV F. wordt opgericht, terwijl er op 1 oktober 2011 geen oprichtingsakte heeft plaatsgevonden en de firma nooit bestaan heeft;
2. de aanwijzingen van deelgenoten van 1 oktober 2011 van K. F., Y. A., I. A., D. M., I. G., D. A., D. A., V. S., terwijl op 1 oktober 2011 er geen aanwijzing van deelgenoten heeft plaatsgevonden en bovenvermelde personen nooit vennoot zijn geweest in de firma F. F.,

en met hetzelfde opzet, van de hiervoor vermelde valse aktes of van het hiervoor vermelde valse stukken gebruikte hebben gemaakt.

(misdrijf strafbaar met een sanctie van niveau 4, zijnde een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 600 tot 6.000 euro)

De vierde

Tevens gedagvaard om zich overeenkomstig art. 42, 3° en 43 bis lid 1 en 2 SW te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van het volgend bedrag, dat overeenstemt met de geraamde geldwaarde van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven B en F zijn verkregen, die niet kunnen worden gevonden in zijn vermogen, met name 164.011,55 € zijnde de ten onrechte verkregen vermogensvoordelen verkregen door niet aangifte van tewerkstelling aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid en niet betaling van de sociale bijdragen aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (zie onderzoeksverslag sociale inspectie van 5 maart 2012 zie Karton I kft 5 stuk 1)

Eveneens gedagvaard teneinde krachtens artikel 35 van het strafwetboek haar ontbinding te horen uitspreken en de zaak daarna te horen verwijzen naar het gerecht dat bevoegd is om kennis te nemen van de vereffening van de rechtspersoon, namelijk de Rechtbank van Koophandel, gezien:

- de rechtspersoon is opgericht om strafbare werkzaamheden zoals omschreven onder de tenlasteleggingen te verrichten, of
- de rechtspersoon opzettelijk van zijn doel is afgewend om dergelijke werkzaamheden te

verrichten

Gedagvaard teneinde zich, in ondergeschikte orde, voor het geval zij niet strafrechtelijk verantwoordelijk wordt verklaard, als werkgever burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de strafrechtelijke geldboeten en de kosten waartoe haar aangestelden of lasthebbers veroordeeld worden voor de tenlasteleggingen A tot F, in toepassing van de artikelen 1382, 1383 en 1384 van het Burgerlijk Wetboek, art. 162, juncto art. 194 Sv.; artikel 50bis Sw.; alsmede artikel 16 wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, artikel 12 bis § 3 koninklijk besluit van 5 november 2002, artikel 37 wet 27 juni 1969, vanaf 1 juli 2011 vervangen door artikel 104 van het Sociaal strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G29, zetelende in correctionele zaken dd. 20 april 2015, op tegenspraak gewezen, werd als volgt beslist:

STRAFRECHTELIJK

Ten aanzien van S. K.

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolgning voor de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.3, A.4, G.1 en G.2 (telkens enkel voor wat betreft de periode van 1 september 2011 tot 30 september 2011).

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1-2, A.3 en A.4 (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), A.5-11, B.1 tot en met B.11, C, D.1 tot en met D.3, E, F.1 tot en met F.10, G.1 en G.2 (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), G.3-8, H, 1.1 en 1.2, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een hoofdgevangenisstraf van TWEE JAAR en een geldboete van TIENDUIZEND EURO, vermeerderd met 50 opdecimen tot 60.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Ontzet de beklaagde tevens uit de rechten genoemd in artikel 31 Strafwetboek gedurende een termijn van vijf jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Ten aanzien van F. K.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen 1.1 en 1.2 bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een hoofdgevangenisstraf van ZES MAANDEN en een geldboete van TWEEDUIZEND EURO, vermeerderd met 45 opdecimen tot 11.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor de opgelegde hoofdgevangenisstraf voor de duur van drie jaar en voor 1.000 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 5.500 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van drie jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Ten aanzien van I. BVBA

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.3, A.4, G.1 en G.2 (telkens enkel voor wat betreft de periode van 1 september 2011 tot 30 september 2011).

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1-2, A.3 en A.4 (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), A.5-11, B.1 tot en met B.11, C, D.1 tot en met D.3, E, F.1 tot en met F.10, G.1 en G.2 (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), G.3-8 en H bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een geldboete van TIENDUIZEND EURO, vermeerderd met 50 opdecimen tot 60.000 euro.

Verklaart verbeurd ten laste van de beklaagde, als equivalent van vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de onder B en F bewezen verklaarde misdrijven zijn verkregen, een geldsom van 164.011,55 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Kosten

Veroordeelt S. K., F. K. en I. BVBA elk tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt S. K. tot de eigen gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 33,92 euro.
Veroordeelt F. K. tot de eigen gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 33,92 euro.
Veroordeelt I. BVBA tot de eigen gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 36,70 euro.

Veroordeelt S. K., F. K. en I. BVBA hoofdelijk tot de overige gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 148,70 euro. Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in hun hoofde bewezen verklaarde misdrijven

Doorhaling van het beslag op onroerend goed

Beveelt overeenkomstig art. 35 bis in fine WSV. de doorhaling van de bewarende onroerende beslagen gelegd op 15 januari 2013 en op 7 juni 2013 (overgeschreven op het hypotheekkantoor Gent II op dezelfde data) op het hierna vermeld onroerend goed:

Een magazijn op en met medegaande grond, gelegen te (...) gekend op het kadaster onder (...), nummer (...) artikel (...) met een oppervlakte volgens kadaster van 71 are 42 centiare.

Bestemming van de overtuigingsstukken

Beveelt de overmaking aan het openbaar ministerie om te handelen als naar recht, van de overtuigingsstukken neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank te Gent onder nr. 20121089, 20121090, 20121091 (mappen en documenten I., behoudens de leveringsbonnen die werden teruggegeven), 20121947, 20121948 en 20121951.

BURGERRECHTELIJK

Ten aanzien van M. D.

Verklaart zich onbevoegd in de mate dat de vordering gericht is tegen O. A., gelet op de vrijspraak.

Verklaart de vordering ongegrond in de mate dat zij gericht is tegen F. K..

Verklaart de eis van de burgerlijke partij ten aanzien van S. K. en I. BVBA toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond.

Veroordeelt S. K. en I. BVBA hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van 88.241,79 euro, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 14 juli 2009 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten, begroot op 3.300 euro rechtsplegingsvergoeding.

Ten aanzien van G. I.

Verklaart zich onbevoegd in de mate dat de vordering gericht is tegen O. A., gelet op de vrijspraak.

Verklaart de vordering ongegrond in de mate dat zij gericht is tegen F. K..

Verklaart de eis van de burgerlijke partij ten aanzien van S. K. en I. BVBA toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond.

Veroordeelt S. K. en I. BVBA hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van 68.779,36 euro, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 6 februari 2010 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten, begroot op 3.300 euro rechtsplegingsvergoeding.

Ten aanzien van A. D.

Verklaart zich onbevoegd in de mate dat de vordering gericht is tegen O. A., gelet op de vrijspraak.

Verklaart de vordering ongegrond in de mate dat zij gericht is tegen F. K..

Verklaart de els van de burgerlijke partij ten aanzien van S. K. en I. BVBA toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond.

Veroordeelt S. K. en I. BVBA hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van 21.963,51 euro, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 15 juli 2010 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten, begroot op 2.200 euro rechtsplegingsvergoeding.

Ten aanzien van A. D.

Verklaart zich onbevoegd in de mate dat de vordering gericht is tegen O. A., gelet op de vrijspraak.

Verklaart de vordering ongegrond in de mate dat zij gericht is tegen F. K..

Verklaart de eis van de burgerlijke partij ten aanzien van S. K. en I. BVBA toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond.

Veroordeelt S. K. en I. BVBA hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van 21.963,51 euro, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 15 juli 2010 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten, begroot op 2.200 euro rechtsplegingsvergoeding.

Overige burgerlijke belangen

Houdt de overige burgerlijke belangen voor wat betreft de bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld:

- op 29 april 2015 door S. K. en F. K. tegen alle beschikkingen;
- op 29 april 2015 door mr. K. L. als lasthebber ad hoc van de BVBA I. en dit tegen alle beschikkingen;
- op 29 april 2015 door het Openbaar Ministerie tegen S. K., F. K. en BVBA I. en dit tegen al de beschikkingen.
- Gehoord in openbare terechtzitting in het Nederlands:
- de beklaagde S. K. in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door mr. S. M., advocaat te Gent, die tevens de beklaagde F. K. vertegenwoordigt in zijn middelen van verdediging;
- mr. K. L., advocaat te Eke, die als lasthebber ad hoc de BVBA I. vertegenwoordigt in haar middelen van verdediging;
- de heer P. B., Eerste Advocaat-generaal bij het Arbeidshof, in zijn vordering.

De burgerlijke partijen M. D., G. I., A. D. en A. D. verschijnen ter terechtzitting niet, alhoewel behoorlijk gedagvaard, en laten aldus VERSTEEK gaan.

I. ONTVANKELIJKHEID HOGERE BEROEPEN EN PROCESVERLOOP VOOR HET HOF

Elk hoger beroep is ontvankelijk.

Na regelmatige betekening van een dagvaarding werd de zaak voor de derde kamer van dit hof - zetelend in correctionele zaken - vastgesteld voor behandeling (buiten het geval van artikel 205 Sv., wordt de zaak bij het appelgerecht aanhangig gemaakt door de regelmatig ter griffie ingekomen verklaring van hoger beroep, zodat de dagvaarding van het openbaar ministerie om voor dit rechtscollege te verschijnen alleen tot doel heeft de partijen in te lichten over de plaats, de dag en het uur van het onderzoek van het hoger beroep).

Ten opzichte van de eerste beklaagde S. K., derde beklaagde F. K. en vierde beklaagde BVBA I. werd de zaak bij dit hof behandeld op tegenspraak (artikel 185, §1 Sv.). De burgerlijke partijen M. D., G. I., A. D. en A. D. lieten voor dit hof verstek gaan (artikel 186 Sv.).

Het hof heeft beraadslaagd naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting van 4 februari 2016, 3 maart 2016 en 21 april 2016 waarop de zaak inhoudelijk werd behandeld. Het hof was daarbij uitsluitend samengesteld uit de magistraten zoals aangegeven in de processen-verbaal van terechtzitting van die data (zie ook artikel 780 Ger.W.).

Dit arrest wordt uitgesproken in openbare terechtzitting, overeenkomstig artikel 782bis Ger.W. (zoals van toepassing vanaf 26 juni 2008).

II. BEOORDELING STRAFVORDERING

A. Voorafgaandelijk

Terminologie: Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, zetelend in correctionele zaken d.d. 20 april 2015 wordt hierna aangeduid als 'beroepen vonnis'. De beschikking tot verwijzing waarbij de zaak aanhangig werd gemaakt bij deze rechtbank wordt aangeduid als 'inleidende akte'.

B. Feiten

Op grond van de stukken en het onderzoek ter terechtzitting wordt uitgegaan van de feiten zoals aangehaald en uiteengezet in het beroepen vonnis op p.11-12, onder randnummers 4. tot en met 7.

C. Bevoegdheid

De feiten zoals lastens de beklaagde omschreven in de inleidende akte onder de tenlasteleggingen A.1. tot en met A.11., B.1. tot en met B.11., C, D.1. tot en met D.3., E., F.1. tot en met F.10.; G.1. tot en met G.8., H. en I.1. en I.2. zijn strafbaar met correctionele straffen. De eerste rechter was, en dit hof is, bevoegd om kennis te nemen van de strafvordering.

D. Verjaring

De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden gelet op de in artikel 21 V.T. Sv. bepaalde verjaringstermijn (5 jaar), evenals de periode (op zijn ruimst genomen van 1 januari 2007 tot 26 januari 2012) waarin de feiten in de inleidende akte werden gesitueerd.

E. Omtrent de nietigheid van het onderzoek

De eerste beklaagde laat in eerste orde gelden dat de op 12 oktober 2011 door de sociale inspectie van O. T., H. S., M. M. A. en A. Y. afgenomen verhoren nietig zouden zijn. Daarbij zouden artikel

62, tweede lid Soc.Sw. en artikel 40 van de Wet Taalgebruik Gerechtszaken immers niet zijn gerespecteerd geworden (meer in het bijzonder wat betreft de bijstand van een beëdigd tolk) en zou er evenmin bijstand geweest zijn van een advocaat. Hij werpt eenzelfde argumentatie op voor wat betreft de verhoren op 26 januari 2012 afgenomen van O. A., O. T., G. I., A. D. en A. I..

Het hof merkt vooreerst op dat geen van de door de eerste beklagde voormelde personen ooit werd in verdenking gesteld wegens het plegen van gebeurlijke strafbare feiten, laat staan ooit de hoedanigheid had van beklagde, zodat gebeurlijke bijstand van een advocaat ten opzichte van geen van hen noodzakelijk was. De eerste beklagde kan hieruit bijgevolg - zelfs bij wijze van derdenwerking - voor eigen rekening geen argumenten putten.

Aan de handelswijze van de sociale inspectie en de manier waarop zij de verhoren middels tolken heeft georganiseerd, is evenmin enige schending van artikel 62, tweede lid SSW (juncto artikel 47bis, §1,5° Sv.) en/of artikel 40 van de Wet Taalgebruik Gerechtszaken inherent. Artikel 62 SSW voorziet ten andere zelf niet in een nietigheidssanctie, zodat de verwijzing daarnaar als autonome grond van nietigheid (naar analogie met artikel 47bis, §1,5° Sv.; zie Cass., 19 oktober 2005, Pas., 2005, 1978) a priori zinledig is.

De gezamenlijke lezing en vergelijking van de respectieve processen-verbaal van verhoor (en de daarop vermelde handtekeningen) met de vorderingen en de kosten-staten (en de daarop vermelde handtekeningen) van de opgeroepen tolken (zie in het bijzonder deelfarde 14) overtuigt het hof dat elk van de individuele verhoren werd afgenomen met bijstand van een beëdigd tolk, zodat deze verhoren geenszins nietig zijn. Wanneer een proces-verbaal van verhoor de identiteit van de tolk niet vermeldt en evenmin vermeldt dat deze beëdigd is, heeft dit overigens niet de nietigheid van dit proces-verbaal voor gevolg, op voorwaarde dat die identiteit en hoedanigheid daadwerkelijk zijn nagegaan. De rechter kan dit nagaan aan de hand van de hem regelmatig voorgelegde gegevens die aan de tegenspraak van partijen zijn onderworpen en waarvan hij de bewijswaarde onaantastbaar beoordeelt (Cass., 25 september 2012, Pas., 2012, 1731). In die optiek stelt het hof finaal geen feitelijk ondubbelzinnig bewezen onregelmatigheden vast.

In de mate dat er specifieke discussie werd gevoerd omtrent de hoedanigheid van beëdigd tolk van R. C., werden voorafgaand aan de terechtzitting overigens nog aanvullende stukken gevoegd die ter zake iedere vorm van twijfel wegnemen.

Daar komt nog bij dat geen van de destijds ondervraagde personen, zoals thans door de eerste beklagde nominatim opgesomd, finaal opmerkingen formuleerden - laat staan betwistten - dat zij zich ten aanzien van de beëdigde tolken niet op een genuanceerde manier verstaanbaar hebben kunnen maken. In zijn verhoor van 17 oktober 2011 heeft de eerste beklagde zich trouwens ook niet formeel gedistantieerd van de inhoud van de verhoren afgenomen van O. T., H. S., M. M. A. en A. Y.. De eerste beklagde deed zulks naderhand evenmin in zijn verhoor van 8 februari 2012 toen hij na de huiszoeking werd geconfronteerd met de inhoud van de verhoren afgenomen van onder meer O. A., O. T., G. I., A. D. en A. I.. Integendeel, de eerste beklagde betoonde zich toen zelfs bereid tot regularisatie in het verlengde van de inhoud van de verhoren van die respectieve werknemers.

Op grond van dit alles kon het hof niet besluiten dat het krachtens die welbepaalde verhoren verkregen bewijs met toepassing van de Antigoon-doctrine onbetrouwbaar zou zijn en/of dat het recht op een eerlijk proces van de beklagden zou zijn geschonden.

F. Omtrent het Salduz-verweer

De eerste beklagde voert daarenboven Salduz-verweer stellende dat het gemis aan bijstand van een advocaat tijdens zijn verhoren van 17 oktober 2011 en 8 februari 2012 in strijd is met het EVRM en met zijn rechten van verdediging en zijn recht op een eerlijk proces. In het verlengde daarvan zou de inhoud van zijn verhoren geen bewijs-waarde hebben.

Het hof is van oordeel dat dit verweer uitgaande van de eerste beklagde niet kan gehonoreerd worden. De motieven die ter zake in het beroepen vonnis werden aangereikt (p.12-14, randnummers 8. tot en met 12.) verdienen navolging. De eerste rechter merkte daarbij in eerste orde op dat de wettelijke waarborgen vervat in artikelen 62-63 SSW in ieder geval wel werden nageleefd en dat artikel 47bis Sv. nog niet in werking was op het moment van diens toenmalige verhoren. De kwetsbare positie waarin hij zich zou hebben bevonden, laat staan enige uitgeoefende dwang of misbruik, wordt door de eerste beklagde geenszins aannemelijk gemaakt. Bovendien werd hij op geen enkel moment van zijn vrijheid beroofd en kon hij zijn verhoor desgewenst onderbreken, te meer nu hij vooraf expliciet op zijn zwijgrecht werd gewezen. Bij het tweede verhoor van 8 februari 2012 werd de betrokkene daarenboven nogmaals expliciet allusie gemaakt op zijn zwijgrecht, en toen zelfs nog bijkomend op zijn recht op een voorafgaand, vertrouwelijk overleg met zijn advocaat. Een gebeurlijke schending van artikel 6 EVRM is in die omstandigheden niet aan de orde en voor zover als nodig voegt het hof daar nog aan toe wat volgt:

- a. De onrechtmatigheid van het bewijs omwille van het afleggen door een beklagde, tijdens zijn vrijheidsberoving, van zelfincriminerende verklaringen zonder bijstand van een advocaat, leidt niet tot de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering, maar enkel tot de gebeurlijke uitsluiting of ontoelaatbaarheid van dit bewijs (Cass. 13 nov. 2012, AR P.12.1082.N, AC 2012, nr. 610 met concl. OM.; Cass. 26 maart 2013, AR P.2012.0387.N). Het recht de strafvordering uit te oefenen ontstaat immers door het plegen van het misdrijf, ongeacht de wijze waarop ze verder wordt uitgeoefend en onafhankelijk van de wijze waarop de bewijsgaring verloopt
- b. In deze zaak heeft de eerste beklagde voor de feitenrechter, met de bijstand van een advocaat, alle verklaringen die hij nodig achtte, kunnen afleggen en zijn eerder afgelegde verklaringen kunnen verduidelijken, vervolledigen of intrekken. Het staat de feitenrechter om, in zulke omstandigheden en in het licht van het geheel van het proces, na te gaan of de bewijswaarde van alle hem voorgelegde gegevens aangetast is door het enkele feit dat bepaalde verklaringen tijdens het onderzoek afgelegd werden zonder de bijstand van een advocaat en, in voorkomend geval, te beslissen tot de niet-toelaatbaarheid of de uitsluiting van deze bewijsmiddelen.
- c. Het in artikel 6.1 EVRM vastgelegde recht op een eerlijke behandeling van de zaak, houdt in dat de persoon die is aangehouden of die ter beschikking van het gerecht is gesteld, over de daadwerkelijke bijstand beschikt van een advocaat tijdens het verhoor door de politie in de eerste vierentwintig uren van zijn vrijheidsberoving, tenzij wordt aangetoond dat er, gelet op de bijzondere omstandigheden van de zaak, dwingende redenen zijn om dat recht te beperken.
- d. In deze zaak werd de eerste beklagde nooit van zijn vrijheid beroofd. De beklagde kon steeds vrij komen en gaan. Het gevoerde verweer is alleen daarom reeds niet relevant.
- e. Het recht op een eerlijk proces gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vereist slechts dat een persoon die wordt verhoord aangaande misdrijven die hem ten laste kunnen worden gelegd, tijdens dit

- verhoor wordt bijgestaan door een advocaat, in zoverre hij zich in een bijzonder kwetsbare positie bevindt (Cass. 17 april 2012, AR P.11.0975.N, AC 2012, nr. 228; Cass. 26 maart 2013, AR P.12.0145.N.).
- f. Het is in deze zaak nergens aannemelijk geworden dat de eerste beklagde -in weerwil met hetgeen hij vrijblijvend beweert - zich tijdens enig verhoor aangaande misdrijven, hem ten laste gelegd, in een bijzonder kwetsbare positie zou hebben bevonden en/of onder druk zou zijn gezet.
 - g. Het recht op bijstand van een advocaat gewaarborgd bij artikel 6.3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens, houdt in dat er gedurende het volledige vooronderzoek toegang moet zijn tot een advocaat, tenzij is aangetoond dat er wegens de bijzondere omstandigheden van de zaak dwingende redenen zijn om dit recht te beperken. Zelfs in dat geval mag een dergelijke beperking, wat ook de rechtvaardiging ervan is, niet onrechtmatig de rechten van de beklagde zoals beschermd bij artikel 6.1. en 6.3 EVRM beperken (Cass. 23 nov. 2010, AR P.10.1428.IM, AC 2010, nr. 690 met concl. OM; Cass. 7 dec. 2010, AR P.10.1460.N, AC 2010, nr. 714; Cass. 24 mei 2011, AR P.11.0761.N, AC 2011, nr. 345; Cass. 27 nov. 2012, AR P.12.1204.N, AC 2012, nr. 642; Cass. 26 maart 2013, AR P.12.0145.N.).
 - h. In deze zaak heeft de eerste beklagde - die steeds over de vrijheid van komen en gaan beschikte - steeds toegang gehad tot een advocaat. Een onrechtmatige beperking van dit recht is niet aannemelijk geworden, te meer nu hij naar aanleiding van beide verhoren op zijn zwijgrecht werd attent gemaakt en hij bij zijn tweede verhoor van 8 februari 2012 zelfs uitdrukkelijk werd gewezen op diens recht op voorafgaandelijk vertrouwelijk overleg met een advocaat (farde 4, p.125 keerzijde).

G. Het bewijs en de schuld van de beklagden

G.1. In hoofde van de eerste beklagde S. K. en vierde beklagde BVBA I.:

De tenlasteleggingen A.9., A.11., B.5., B.6., D.1., D.3., F.4. en F.5. zijn opgehangen aan de persoon van M. D. en G. I.. Zij worden door de eerste beklagde en vierde beklagde betwist. In het beroepen vonnis werd op goede gronden die het hof overneemt en tot de hare maakt (p.14-19 en p.21-22, nr.13-24 en nr.28), besloten dat M. D. en G. I. geen zelfstandige vennoten waren maar werknemers van de vierde beklagde onder een volwaardige arbeidsverhouding. Deze schijnzelfstandigheid werd onderbouwd onder verwijzing naar artikel 16 V.T. Sv. en naar de bepalingen van de arbeidsrelatiewet (in het bijzonder artikel 331, 332 en 333 daarvan). De eerste rechter citeerde voorts op pertinente wijze uit de verhoren van M. D., G. I. en de eerste beklagde om vervolgens te besluiten dat het ging om geveinsde benoemingen als werkend vennoot zodat de wil van partijen niet decisief kan worden geacht, te meer daar M. D. en G. I. geen reële vrijheid inzake organisatie van werktijd of werk hadden en dat de eerste beklagde en vierde beklagde hiërarchische controle over hun persoon uitoefenden.

Hetgeen de eerste beklagde daar thans in besluiten nog poogt tegenin te brengen -hierin gevolgd door de vierde beklagde - overtuigt het hof geenszins van het tegendeel en is niet van dien aard om de overwegingen van de eerste rechter te weerleggen. Anders dan hetgeen hij bepleit, kunnen de cruciale inhoud van de verhoren van M. D. en G. I. bij de beoordeling niet ter zijde geschoven worden wegens nietigheid (supra punt 12-).

Het hof benadrukt bij dit alles voorts nogmaals aanvullend dat het vennootschapscontract zich

kenmerkt door de affectio societatis, zijnde de wil van de vennoten om in een vennootschap samen te werken en winst en verlies te delen (zie ook Cass. 26 oktober 1989, Arr.Cass. 1989-1990, nr. 124). In weerwil daarmee dringt op basis van de gegevens van het strafdossier de slotsom zich op dat:

- de "vennoten" zogenaamd 20% van de aandelen verwierven maar nooit fysiek aandelen zagen, noch specifiek daarvoor rechtstreekse betalingen verrichtten (er werd wel 50% van het loon ingehouden voor zogenaamde investeringen in de firma die evenwel onbestemd bleven maar de correlatie met reëel juridisch aandeelhouderschap blijft onbewezen);
- de "vennoten" geen concreet zicht hadden op wat er beslist werd in de vennootschap en/of op de financiële situatie ervan en voorts evenmin de vennootschapsvorm en/of het ondernemingsnummer, noch de boekhouder kenden; dat zij in feite verplicht waren om hun handtekening te zetten onder verschillende aan de vennootschap gerelateerde documenten maar geenszins de draagwijdte van hetgeen zij onderschreven, laat staan de daarin genomen beslissingen, begrepen;
- enkel en alleen de eerste beklagde en vierde beklagde de facto van de economische arbeidsprestaties van de vennoten profiteerden en/of potentieel profiteerden.

De eerste beklagde en vierde beklagde kunnen zich dan ook niet beroepen op het vennootschapscontract om te stellen dat M. D. en G. I. geen werknemers zouden zijn. Uit de feitelijke elementen van het strafdossier blijkt voldoende dat deze "vennoten" arbeidsprestaties leverden onder gezag van de eerste beklagde en vierde beklagde. Zij deden dit als Bulgaren terwijl zij niet in het bezit waren van een arbeidskaart. Dientengevolge zijn de sociaalrechtelijke inbreuken gerelateerd aan de niet-dimona aangifte en de niet-betaling van de RSZ-bijdragen allen bewezen gebleven. De eerste beklagde erkende voorts dat de betrokkenen na hun ontslag als vermeende zaakvoerder nog verder bleven werken op niet-officiële basis terwijl er tot slot evenmin rekening kan gehouden worden met het feit dat zij met ingang vanaf 1 oktober 2011 zogenaamd als vennoot werkten voor GCV F. F. (zie infra: tenlastelegging I.).

De eerste beklagde en vierde beklagde blijven voorts de tewerkstelling van H. S. en de daaraan gerelateerde sociaalrechtelijke inbreuken zoals vervat onder tenlastelegging A.1. en B.1. betwisten.

Naar het oordeel van het hof is die betwisting niet terecht. De betrokkene werd immers wel degelijk aangetroffen terwijl hij aan het werk was aan een specifieke machine eigendom van de vierde beklagde. De essentie van de vaststellingen door de sociale inspectie luidt als volgt: "De inspecteurs treffen er een man aan die servetten van de band aan het nemen is en deze op paletten aan het leggen is (...). Het blijkt te gaan om S. H. (...). Zijn reispaspoort blijkt vervallen te zijn." De uitleg van de eerste beklagde als zou S. hem nauwelijks bekend zijn en dat de betrokkene bij dit alles gehandeld heeft uit verveling is totaal niet geloofwaardig. Diens uitleg is trouwens ook niet compatibel met diegene van H. S. zelf die het reilen en zeilen binnen de onderneming van de vierde beklagde goed bleek te kennen. Ook een ander daar illegaal tewerkgesteld minderjarig persoon, met name A. M. beaamde voorts dat "de andere 2 personen die vandaag opgepakt werden" (i.e. met inbegrip van S.) ter plekke werkten. Het is zodoende genoegzaam bewezen dat S., zijnde een Turkse onderdaan die niet (langer) was gemachtigd tot verblijf in België, bij de vierde beklagde illegaal arbeid verrichtte met medeweten van de eerste beklagde. De tenlasteleggingen A.1. en B.1. zijn bewezen gebleven en de huidige overwegingen gelden terzake aanvullend op hetgeen de eerste rechter (p.20, randnummer 25.) reeds overwoog.

Ook de tenlasteleggingen A.2., B.2., C. en F.1., zoals allen gerelateerd aan de persoon van A. M.,

worden door de eerste beklagde en vierde beklagde betwist, weze het opnieuw ten onrechte.

A. M. (°...) was op het moment van de sociale inspectie van 12 oktober 2011 slechts 14 jaar oud, Hij legde spontaan een gedetailleerd feitenrelaas af omtrent de aard en omvang van zijn tewerkstelling. Hij verhaalde daarbij de dag van de inspectie uitzonderlijk te hebben mogen uitslapen omdat er een machine kapot was. Diens vader, A. Y., zou het principe van tewerkstelling van zijn zoon finaal ook toegeven. De eerste beklagde erkende naderhand trouwens evenzeer dat A. M. hetzelfde werk had uitgevoerd als zijn ouders en dit tegen betaling en zonder RSZ-aangifte.

Diens actuele verweer strookt aldus geenszins met zijn eerdere bekentenissen, evenmin als met de inhoud van de verhoren van de minderjarige en van diens ouders. In weerwil met hetgeen hij poneert is de inhoud van al deze verhoren betrouwbaar (zie ook supra randnummer 12.). De verwijzing naar M. D. als gebeurlijke verantwoordelijke is een weinig ernstige poging tot schuldverschuiving (supra randnummers 16. t.e.m. 19.). Er zijn evenmin valabele redenen om de incriminatieperiode te herzien, vermits deze in overeenstemming is met het arbeidsregime zoals weergegeven in het feitenrelaas van A. M. zelf. De tenlasteleggingen A.2., B.2., C. en F.1.

houden aldus onverkort stand en de huidige overwegingen gelden opnieuw in aanvulling op hetgeen de eerste rechter (p.20-21, randnummer 26.) al uiteenzette.

De tenlasteleggingen A.3., A.4., B.3., B.4., F.2. en F.3., hebben betrekking op de ouders van de voornoemde minderjarige A. M., met name A. Y. en A. I.. Het verweer van de eerste beklagde en vierde beklagde kan andermaal niet gehonoreerd worden, ook niet wat de gesuggereerde aanpassing van de incriminatieperiode betreft in zoverre deze de aanpassing door de eerste rechter doorgevoerd overstijgt.

De voormelde tenlasteleggingen werden door de eerste rechter bewezen bevonden, weze het voor wat betreft de tenlasteleggingen A.3. en A.4. slechts voor een incriminatieperiode lopende van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 (in plaats van 1 september 2011) tot 26 januari 2012. Er zijn geen redenen om te twijfelen aan de inhoud van de verklaringen van A. Y. en A. I. . Y. gaf daarbij te kennen begin 2011 naar België te zijn gekomen en er te hebben gewerkt waarna hij - na verblijf in Bulgarije in de zomer - met zijn gezin eind september terugkwam naar België om er kort daarop terug te gaan werken. De eerste beklagde heeft uiteindelijk wat deze personen betreft evenzeer bekentenissen afgelegd. Vanaf april 2011 deed hij dat expliciet en wat de daaraan voorafgaande periode betreft via de tussenpersoon van M. D. impliciet, finaal toch toegevend: "Het is inderdaad zo dat als hij er werkte dit dan voor rekening van I. was." Al deze arbeidsprestaties werden niet gemeld aan de RSZ. Het refereren aan M. D. omhelst opnieuw een poging tot schuldverschuiving die geen objectieve grondslag vindt in de gegevens van het strafdossier (supra randnummers 16. t.e.m. 19.). Er is geen verdere noodzaak meer tot aanpassing van de incriminatie-periode, anders dan de correctie die de eerste rechter al aanbracht. Zulks houdt geen extrapolatie in maar vormt een loutere temporele toepassing van de inhoud van de verhoren van de illegaal tewerkgestelde personen A. Y. en A. I.. De kwestieuze tenlasteleggingen A.3. (zoals ingeperkt qua incriminatieperiode), A.4. (zoals ingeperkt qua incriminatieperiode), B.3., B.4., F.2. en F.3., zijn eens te meer bewezen gebleven en de actuele overwegingen moeten andermaal in aanmerking genomen worden in aanvulling op hetgeen de eerste rechter (p.21, randnummer 27.) reeds uiteenzette.

De tenlasteleggingen A.7., A.8., B.7., B.10., D.2., F.6. en F.9, zoals gelieerd aan de persoon van A. D. en S. V. worden door de eerste beklagde en vierde beklagde evenzeer blijvend gecontesteerd.

Dit verweer kan nochtans evenmin aanvaard worden, Op goede gronden die het hof overneemt en tot de hare maakt heeft de eerste rechter de eerste beklagde en vierde beklagde schuldig bevonden aan deze tenlasteleggingen (p.22, randnummer 29 beroepen vonnis).

Het hof voegt daar nog het volgende aan toe. De eerste beklagde zegde zelf expliciet regularisatie toe in de volgende bewoordingen: "U waagt mij of ik akkoord ben dat u de prestaties van A. en A. regulariseert vanaf 2009 a rato van 2 dagen per week; de prestaties van A. H. vanaf begin 2010 en de prestaties van V. S. vanaf 1 oktober 2010 ook a rato van 2 dagen per week. Ja, ik ga hiermee akkoord." Dit is op zichzelf reeds een valabele basis voor veroordeling nu er - in weerwil met hetgeen hij laat gelden - met de schuldbekentenis van de eerste beklagde niets mis is. Er moet daarbij overigens opgemerkt worden dat de eerste beklagde op dat moment al jarenlang fungeerde als zaakvoerder en dat de voorgestelde regularisatie gedetailleerd van aard was (met o.a. een afwijkende ingangsdatum voor A. D. en S. V. en zulks onder een vooropgesteld deeltijds arbeidsregime). In de mate dat dit niet-realistisch was en dat de betrokkenen effectief uit waren op geldgewin en/of een slachtofferrol dan mocht er verwacht worden dat de eerste beklagde daarop adequaat zou reageren en niet klakkeloos zou instemmen. Deze bekentenis spoort voorts inhoudelijk volledig met de verklaring van A. D. zelf die gedetailleerd van aard is (nu hij bijvoorbeeld gewag maakt van een slechts deeltijdse tewerkstelling van in de aanvangsfase) en het hof in al zijn aspecten geloofwaardig voorkomt. Dat V. zelf niet werd verhoord doet aan het vorenstaande - waaronder de bekentenis van de eerste beklagde en de verklaring van haar echtgenoot A. D. die ook op haar betrekking hebben - geen afbreuk. Het is ook niet ernstig te stellen dat er niet naar haar verblijfstitel werd gevraagd. Zij bleef na de huiszoeking ter plaatse teneinde te zorgen voor haar baby en er werd uitdrukkelijk geacteerd dat zij enkel in het bezit was van haar Bulgaarse identiteitskaart. Ten overstaan van de andere toen aanwezige personen werd er wel melding gemaakt van sommige relevante documenten, zodat het duidelijk is dat V. deze eenvoudigweg niet had. A. D. beschikte overigens evenmin over een rechtsgeldige arbeidskaart. Al deze arbeidsprestaties werden tot slot niet aangegeven aan de RSZ.

De eerste beklagde en vierde beklagde voeren daarenboven nog steeds betwisting aangaande de tenlasteleggingen A.5., A.6., B.8., B.9., F.7. en F.8., uitstaans hebbende met de persoon van A. D. en H. A. .

Dit verweer verdient geen navolging, in aanvulling op de overwegingen van de eerste rechter (p.23, randnummer 30.) merkt het hof op dat de eerste beklagde in zijn verhoor van 8 februari 2012 na de huiszoeking expressis verbis regularisatie toezegde "U vraagt mij of ik akkoord ben dat u de prestaties van A. en A. regulariseert vanaf 2009 a rato van 2 dagen per week; de prestaties van A. H. vanaf begin 2010 en de prestaties van V. S. vanaf 1 oktober 2010 ook a rato van 2 dagen per week. Ja, ik ga hiermee akkoord (...). U vraagt mij of D. A. en A. H. ook in de nieuwe firma stapten. Neen, de keren dat ze werkten was in het zwart voor I.." Ook in zijn voorgaand verhoor van 17 oktober 2011 dat plaats vond na de initiële sociale inspectie had hij reeds toegegeven dat H. A. en A. D. op niet-officiële basis voor hem werkten en zulks zonder RSZ-aangifte. Andermaal vormen die bekentenissen een afdoende basis voor veroordeling, te meer daar de eerste beklagde ze tot twee keer toe en onder een afgescheiden tijdsverloop van quasi vier maanden heeft herhaald zonder dat deze qua bewijswaarde is aangetast (supra punt E. en F.). De incriminatieperiode behoeft in die omstandigheden geen wijzigende aanpassing. Dat A. en D. niet konden verhoord worden, laat het vorenstaande onverlet. Opzoeken bij de DVZ leerden daarbij trouwens tevens dat de

betrokkenen geen rechtsgeldige verblijfstitel hadden in België en daar voordien evenmin over beschikten.

De tenlasteleggingen A.10., B.11., E. en F.10. zoals gerelateerd aan de persoon van O. T. werden ten overstaan van de eerste rechter, net zomin als nu betwist. Zij zijn - met inbegrip van de niet-aangifte van diens arbeidsprestaties aan de RSZ - allen onverkort bewezen gebleven.

De eerste beklaagde en vierde beklaagde houden voorts het verweer gestand dat zij voorheen ten overstaan van de eerste rechter ontwikkelden met betrekking tot de inbreuken gerelateerd aan mensenhandel, zijnde tenlastelegging G. en H.

In het beroepen vonnis werd op een bijzonder uitvoerige wijze gemotiveerd waarom deze respectievelijke inbreuken G. en H. bewezen voorkwamen, met de enkele restrictie van een aanpassing van de incriminatieperiode voor wat betreft tenlastelegging G.1. en G.2. Het hof neemt deze zeer pertinente motieven (p.23-28, randnummers 32 t.e.m. 35) integraal over en maakt deze tot de hare zodat zij alhier als hernomen dienen te worden beschouwd. In acht genomen het zeer volledig karakter ervan heeft het hof daar nog weinig aan toe te voegen. Het actuele verweer van de eerste beklaagde en vierde beklaagde brengt het hof geenszins nog tot andere inzichten en het is dan ook slechts louter ten overvloede dat er nog bijkomend het volgende wordt overwogen:

(i) De motieven aangereikt door de eerste rechter zijn op legitieme wijze mee gesteund op de verklaringen van de onder tenlastelegging G. en H. geviseerde personen die wel degelijk in nuttige bewijswaarde ressorteren en die absoluut niet nietig zijn (infra punt E.)

(ii) De poging tot schuldverschuiving door de eerste beklaagde en vierde beklaagde naar de persoon van M. D. - wiens vermeende hoedanigheid van vennoot geveinsd was - is niet dienstig en vindt geen steun in de concrete gegevens van het strafdossier. Zoals hoger al werd overwogen is M. D. evengoed slachtoffer van de malafide praktijken van de eerste beklaagde en vierde beklaagde en geenszins mededader. De eerste beklaagde heeft de betrokkenen wetens en willens in mensenwaardige omstandigheden tewerkgesteld, minstens laten tewerkstellen, in het bedrijf van de vierde beklaagde waarvan hijzelf zaakvoerder was.

(iii) De eerste beklaagde en vierde beklaagde blijven ten onrechte volhouden dat de woonruimtes aan de (...) te Melle zeer comfortabel waren ingericht. De processen-verbaal van de sociale inspectie, het fotodossier en vooral de duidelijke verklaring van ooggetuige en buurtbewoner P. N. (geen vensters, geen isolatie, nauwelijks meubilair, triestige leefomstandigheden,...) illustreren het tegendeel, mee in de wetenschap dat er bij momenten 5 personen moesten verblijven. Dat de karig bemeubelde leefruimte was ingekapseld in het bedrijf zelf, zonder ramen, zonder zon- of daglicht - en dus vanuit het perspectief van buitenstaanders als het ware een verborgen ruimte omvatte - draagt noodzakelijkerwijze bij tot die slotsom. Dat er in een volgende fase in betere huisvesting werd voorzien, wordt terug geneutraliseerd door de sociale uitbuiting waarbij een normaal huurgeld van hun zeer abnormaal laag loon werd ingehouden, zodat zij o.a. zelfs de kosten van gas en elektriciteit niet langer konden betalen. Ook dat gegeven draagt ontegensprekelijk bij tot het mensenwaardig karakter waaronder zij finaal gehuisvest werden.

(iv) Hoger is afdoende gebleken dat ook H. A. illegaal door de eerste beklaagde en vierde beklaagde werd tewerkgesteld. Het is niet ernstig te poneren dat het beroepen vonnis inzake

mensenhandel niet draagkrachtig werd gemotiveerd als het op de persoon van A. aankomt. Daar waar de overweging van de huisvesting desgevallend voor wat hem betreft niet opgaat, geldt zulks wel degelijk en onverkort voor alle overige aangereikte motieven. Deze volstaan in hun onderlinge samenhang beschouwd ruimschoot om ook tenlastelegging G.3. bewezen te achten.

Tot slot contesteert de eerste beklagde ook de tenlasteleggingen 1.1. en I.2., zijnde een inbreuk op artikel 232,1° Soc.Sw. zoals daar nader omschreven.

De eerste rechter kwam andermaal tot de slotsom dat ook deze inbreuken onverkort bewezen waren hierbij steunend op omstandige en nauwgezette motieven, voornamelijk bestaande uit de inhoud van het verhoor van boekhouder L. B., de eigen verklaring van derde beklagde F. K., evenals de verklaring van de vermeende Bulgaarse vennoten. Deze worden door het actuele verweer van de eerste beklagde geenszins weerlegd, zodat het hof er opnieuw mee kan volstaan die motieven - die alhier als herhaald dienen beschouwd - tot de hare te maken. In het beroepen vonnis werd aldus de enige gepaste conclusie getrokken, namelijk dat GCV F. middels valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken werd opgericht met als finaliteit het vermijden van het betalen van sociale bijdragen.

Eens te meer staat de grondigheid van die motieven er aan in de weg dat het hof hier nog zaken aan toevoegt die zouden leiden tot nodeloze herhaling. In antwoord op het verweer van de eerste beklagde – in zoverre nog niet ontmoet en/of weerlegd door dé eerste rechter - overweegt het hof nog enkel wat volgt:

(i) Daar waar er wordt gepoogd om M. D. een sleutelrol toe te bedelen inzake initiatief tot oprichting van GCV F. berust zulks op louter eenzijdige beweringen die nergens steun vinden in de objectieve gegevens van het strafdossier.

(ii) De eerste beklagde weerspreekt de materiële valsheden niet als zou enerzijds a/ de oprichtingsakte van GCV F. zogenaamd daterend van 1 oktober 2011 in werkelijkheid niet toen zijn opgemaakt anderzijds b/ de aanwijzing van de nominatim opgegeven deelgenoten per 1 oktober 2011 in werkelijkheid niet zo zijn gebeurd, te meer nu de betrokkenen nooit de hoedanigheid van vennoot hebben verkregen.

(iii) Dat dit alles niet met bedrieglijk opzet gebeurde maar "veeleer onbewust" is geenszins aannemelijk. Het antideren van de oprichting van GCV F. in samenhang met het in weerwil met de werkelijkheid verlenen van de hoedanigheid aan individuen van vennoot in diezelfde vennootschap, liet immers opnieuw toe om die zogenaamde vennoten als werknemer arbeid te laten verrichten onder de geveinsde constructie van deelgenoten-vennoten. Dat die bedrieglijke intentie ten grondslag lag aan het handelen van onder meer de eerste beklagde en dat hij zelf van de ware toedracht van die constructie op de hoogte was komt genoegzaam tot uiting doorheen:

- de verklaring van boekhouder L. B. die formeel was dat "de oprichting bij zijn weten volledig geregeld was door S. en F. terwijl hij de Bulgaren nooit had gezien";
- de verklaringen van diverse Bulgaren-vennoten dat zij pas twee maanden na de eigenlijke oprichting documenten moesten ondertekenen in een taal die zij niet begrepen, waarbij hen 1.150 euro per maand werd beloofd en zulks zonder dat zij de intentie hadden om vennoot te worden dan wel enig benul hadden wat dit precies omhelsde;
- diezelfde verklaringen van de diverse Bulgaren-vennoten die illustreerden hoe op het arbeidsterrein zij voor gelijkaardig werk als vroeger de facto nog steeds fungeerden onder

gezag van de eerste beklagde die alle beslissingen bleef nemen, waarbij het hof ten louter exemplarische titel citeert uit het verhoor van:

- M. D. die kernachtig liet optekenen: "S. zei ons toen dat er een firma zou opgericht worden met terugwerkende kracht, namelijk vanaf 1/10/2011. Hij zei dat zijn broer F. zaakvoerder zou zijn. S. heeft niet uitgelegd waarom hij zelf geen zaakvoerder is. Het is echter S. die alle beslissingen neemt en regelt. In de praktijk is er echter niets veranderd alleen de naam van de firma";
- D. die, in aanvulling op de reeds in het beroepen vonnis geciteerde passage uit diens verhoor, liet akteren: "Dit is een systeem dat S. uitgepluisd heeft. S. is immers de persoon die alles regelt, ook al staat de zaak momenteel op naam van zijn broer."
- I. die verklaarde: "Deze papieren waren volgens mij in het Nederlands opgesteld want ik heb er niets van begrepen (...). U zegt mij dat ik volgens dit boek 14 aandelen heb. Ik ben hiervan niet op de hoogte. U legt mij uit wat het betekent om vennoot te zijn in een GCV en dat we hoofdelijk aansprakelijk zijn als vennoot. S. heeft hierover niets gezegd. Moest ik dit geweten hebben dan zou ik niet getekend hebben. Ik besef dat S. ons hiermee bedrogen heeft."
- Y. die stelde: "Alles is pas definitief geregeld rond begin december 2011. De afspraak was dat we 1150 euro per maand zouden krijgen op de bank (...). U zegt mij dat de firma werd opgericht op 1/10/2011 en vraagt mij of ik dan vanaf die datum 1150 euro per maand kreeg. Neen, volgens mij is de firma pas opgericht in december 2011. Voor ons werk in oktober en november werden we cash uitbetaald door S. zelf of via M. . Voor december zijn we ook nog niet uitbetaald. "

(iv) Er zijn geen valabele redenen om de verhoren van derden en/of van de beklagden zelf om welkdanige redenen nietig te verklaren (infra punt E. en F.), zodat het hof in navolging op de eerste rechter hierop mee kan steunen om de hoger aangehaalde tenlasteleggingen bewezen te verklaren.

De toerekening van alle door de eerste rechter lastens de eerste beklagde en vierde beklagde bewezen verklaarde en thans bewezen gebleven tenlasteleggingen (met uitzondering van tenlastelegging 1.1. en 1.2. waarvoor de vierde beklagde niet wordt mee vervolgd), gebeurde tot slot op een algeheel correcte manier. Ook deze dienstige overwegingen vallen over te nemen (p.31-32, randnummers 39. tot en met 41.). Er wordt door de eerste beklagde en vierde beklagde op zich ten andere ook niet betwist dat hun respectieve strafrechtelijke verantwoordelijkheid in casu met toepassing van artikel 5 Sw. kan gecumuleerd worden.

G.2. In hoofde van de derde beklagde F. K.

De tenlasteleggingen I.1. en I.2. worden door de derde beklagde op heden - net zoals in eerste aanleg - nog steeds betwist en zulks op gelijkaardige motieven als zijn broer, zijnde de eerste beklagde.

Het verweer van de derde beklagde werd door de eerste rechter verworpen op grond van overwegingen die het hof andermaal overneemt (p.29-30, randnummers 36.-38. en p.32-33,

randnummer 43.). Het overige thans nog aangereikte verweer kan evenmin gehonoreerd worden. Het is identiek aan datgene van zijn broer, de eerste beklagde, en het wordt verworpen op analoge gronden als hoger aangehaald ten aanzien van de eerste beklagde uiteengezet (supra randnummer 34.).

Het lijkt naar het oordeel van het hof zodoende finaal geen twijfel dat de derde beklagde als mededader wetens en willens aan de feiten vervat onder tenlastelegging 1.1. en 1.2. heeft geparticipeerd en daartoe noodzakelijke hulp heeft verleend. Diens feitelijke strafwaardige betrokkenheid blijkt voor het overige afdoende uit de concrete inhoud van diens eigen verhoor van 26 januari 2012. Daaruit blijkt genoegzaam dat hij met kennis van zaken is ingestapt in een frauduleuze constructie gericht op Illegale tewerkstelling en dat hij daartoe hielp valsheid plegen en gebruik maakte van valse stukken.

H. De straftoemeting

De hierboven in hoofde van de eerste beklagde S. K. bewezen gebleven feiten, zoals onder tenlastelegging A.1., A.2., A.3. (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), A.4. (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), A.5., A.6., A.7., A.8., A.9., A.10., A.11., B.1., B.2., B.3., B.4., B.5., B.6., B.7., B.8., B.9., B.10., B.U., C, D.1., D.2., D.3., E., F.1., F.2., F.3., F.4., F.5., F.6., F.7., F.8., F.9., F.10., G.1. (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), G.2. (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), G.3., G.4., G.5., G.6., G.7., G.8., H., 1.1. en 1.2. omschreven in de inleidende akte, zijn in hoofde van deze beklagde verbonden door een eenheid van misdadig opzet, zoals bedoeld in artikel 65, eerste lid Sw., zodat hij slechts met één straf moet worden beteugeld. De eerste rechter oordeelde terecht in die zin.

De hierboven in hoofde van de derde beklagde F. K. bewezen gebleven feiten, zoals onder tenlastelegging 1.1. en 1.2. omschreven in de inleidende akte, zijn in hoofde van deze beklagde evenzeer verbonden door een eenheid van misdadig opzet, zoals bedoeld in artikel 65, eerste lid Sw., zodat hem slechts één straf moet worden opgelegd. In het beroepen vonnis werd dat principe op goede gronden onderschreven.

De hierboven in hoofde van de vierde beklagde BVBA I. bewezen gebleven feiten, zoals onder tenlastelegging A.1., A.2., A.3. (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), A.4. (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), A.5., A.6., A.7., A.8., A.9., A.10., A.11., B.1., B.2., B.3., B.4., B.5., B.6., B.7., B.8., B.9., B.10., B.11., C, D.1., D.2., D.3., E., F.1., F.2., F.3., F.4., F.5., F.6., F.7., F.8., F.9., F.10., G.1. (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), G.2. (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), G.3., G.4., G.5., G.6., G.7., G.8. en H. omschreven in de inleidende akte, zijn in hoofde van deze beklagde verbonden door een eenheid van misdadig opzet, zoals bedoeld in artikel 65, eerste lid Sw., zodat haar slechts één straf moet worden opgelegd. Andermaal oordeelde de eerste rechter op dat punt terecht.

De eerste beklagde, derde beklagde en vierde beklagde beroepen zich allen op een beweerde

overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken en verzoeken dat er hoogstens een eenvoudige schuldigverklaring zou uitgesproken worden.

De redelijkheid van de termijn wordt beoordeeld aan de hand van de complexiteit van de zaak, het gedrag van de beklaagden, het optreden van de relevante autoriteiten en het belang van de procedure voor de beklaagden. Mee gelet op deze parameters is het hof van oordeel dat in casu de redelijke termijn in strafzaken hoegenaamd niet werd overschreden. Immers:

- Deze termijn begint in strafzaken te lopen vanaf het tijdstip dat de verdachte in staat van beschuldiging is gesteld. Dit wordt gedefinieerd als de officiële bekendmaking aan een individu door een bevoegde autoriteit dat tegen hem of haar ernstige verdenkingen bestaan van een gepleegd misdrijf. Men kan hierbij denken aan de datum van arrestatie, de datum waarop de verdachte officieel te horen kreeg dat hij vervolgd zou worden of de dag waarop een gerechtelijk vooronderzoek geopend werd. In casu werden er voor het laatst strafwaardige feiten vastgesteld tijdens de huiszoeking van 26 januari 2012. De eerste beklagde -tevens in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van de vierde beklagde - werd naar aanleiding daarvan verhoord op 24 februari 2012 en de derde beklagde op 26 januari 2012. Het is bijgevolg op die respectievelijke data dat de redelijke termijn in strafzaken ten overstaan van deze beklagden een aanvang nam.
- Het gerechtelijk onderzoek kende vervolgens een normaal, verloop zonder periodes van onaanvaardbare stilstand waarna de beschikking van de raadkamer, waarbij het gerechtelijk onderzoek werd afgesloten tussenkwam op 28 februari 2014.
- De beklagden voorzagen zich hiertegen in hoger beroep, waarna de bestreden beschikking door de KI van het hof van beroep te Gent bevestigd werd op 18 september 2014.
- Er werd debat gevoerd voor de eerste rechter op 17 november 2014 waar er ter terechtzitting bij tussenvonnis op verzoek van de vierde beklagde een lasthebber ad hoe werd aangesteld. Er werden tevens conclusietermijnen bepaald en de zaak werd in voortzetting gezet op de terechtzitting van 19 januari 2015.
- De zaak werd daar in beraad genomen waarna het beroepen vonnis volgde op 20 april 2015, zodat de procedure in eerste aanleg uiteindelijk geenszins abnormale vertraging opliep.
- De eerste beklagde, derde beklagde en vierde beklagde voorzagen zich op 29 april 2015 in hoger beroep, hierin gevolgd door het openbaar ministerie.
- De voormelde beklagden werden in beroep gedagvaard op 2 november 2015 voor de terechtzitting van 4 februari 2016, waar er om uitstel werd verzocht ingevolge het laattijdig besluiten van de eerste beklagde en derde beklagde.
- Op de terechtzitting van 3 maart 2016 kon de raadsman van de vierde beklagde niet aanwezig zijn wegens overmacht, waarna de zaak opnieuw kort werd uitgesteld.
- Op de terechtzitting van 21 april 2016 werd de zaak in beraad genomen waarna huidig arrest volgde op 19 mei 2016.

Daar waar er sedert januari/februari 2012 tot op heden in globa 4 jaar en 3 maanden verstreken, is er niettemin nergens sprake van periodes van onverantwoorde stilstand. Er werden in dat tijdsbestek een vrij gecompliceerd gerechtelijk onderzoek en twee aanleggen doorlopen. In zoverre ook de eigen houding van de beklagden mee in overweging wordt genomen, kan er geenszins gesteld worden dat de redelijke termijn in strafzaken werd overschreden. Er zijn totaal geen redenen voorhanden om met toepassing van artikel 21terSv. een eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken.

De eerste beklagde heeft uiterst ondergeschikt verzocht om een zo mild mogelijke toepassing van de strafwet, desgevallend met uitstel. De derde beklagde en vierde beklagde verzochten om de gunst van de opschorting van de veroordeling, minstens om een bestraffing met uitstel van tenuitvoerlegging.

De strafmaat wordt bepaald, in acht genomen de zwaarte van de bewezen verklaarde misdrijven en de individuele strafwaardigheid van de beklagden.

In het beroepen vonnis werd er op oordeelkundige wijze ingegaan op de concrete ernst en de maatschappelijke impact van de feiten (p.33., randnummer 44.) en zulks zowel ten overstaan van de eerste beklagde en vierde beklagde als - weze het voor een beperkter aantal tenlasteleggingen - ten overstaan van de derde beklagde. Deze motieven hebben op heden ook ten overstaan van het hof niet aan slagkracht ingeboet. Deze ontegensprekelijke zwaarwichtigheid van de feiten staat er volkomen aan in de weg dat aan de derde beklagde en vierde beklagde - spijs hun individueel gunstig strafrechtelijk verleden - de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou verleend worden. Daarenboven is er geen enkele aanwijzing dat het opleggen van een bestraffing zoals hierna bepaald aan de respectieve beklagden overdreven sociaal, economisch of professioneel nadeel zal toebrengen. In acht genomen de aard van de feiten dringt er zich zodoende ten overstaan van elk van hen een maatschappelijke terechtwijzing op in de vorm van een straf.

Het strafregister van de eerste beklagde is bezwaard met twee antecedenten wegens sociaalrechtelijke inbreuken. Hij werd daarbij in 2009 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel en een (deels effectieve) aanzienlijke geldboete van (na toepassing van de opdecimen) 90.000 euro. Deze voorgaande bestraffing bracht hem niet tot betere inzichten. In die omstandigheden heeft de eerste rechter een wetmatige en adequate straf opgelegd door de eerste beklagde te beteugelen met een hoofdgevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van 10.000 euro (na toepassing van de opdecimen gebracht op 60.000,00 euro) en door hem tevens te ontzetten uit de rechten genoemd in artikel 31 Sw. gedurende 5 jaar. Deze straf is noodwendig teneinde de eerste beklagde het laakbare van zijn handelen te doen inzien. Zij wordt in al haar onderdelen bevestigd, met dien verstande dat de helft van de opgelegde hoofdgevangenisstraf van 2 jaar thans wordt verleend met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar. Het hof is van oordeel dat er nóg In dusverre mildheid kan aan de dag gelegd worden, mee in acht genomen het gegeven dat de voormalige burgerlijke partijen - die hun burgerlijke vordering ook tegen de eerste beklagde hadden gesteld - na het beroepen vonnis kennelijk zijn vergoed geworden. Onder een maximale proeftijd van 5 jaar betracht het hof de maatschappij gedurende een zo lang mogelijk tijdspanne tegen de recidive van de eerste beklagde te vrijwaren. De betrokkene voldoet daartoe tot slot nog aan de wettelijke toepassings-voorwaarden vermits hij enerzijds in het verleden nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan twaalf maanden - zelfs met uitstel - of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Sw. en er zich anderzijds geen veroordeling opdringt van straffen met meer dan vijf jaar.

De derde beklagde kan behoudens een aantal verkeersantecedenten nog beogen op een gunstig strafverleden. In het beroepen vonnis werd diens rol en diens aandeel in de feiten zeer correct ingeschat met een navenante bestraffing als gevolg. Een hoofdgevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 2.000 euro (na toepassing van de opdecimen gebracht op 11.000,00 euro),

verleend met uitstel gedurende 3 jaar integraal voor wat betreft de hoofdgevangenisstraf en ten belope van de helft voor wat betreft de geldboete, getuigen ook naar het oordeel van het hof van een algeheel correcte inschatting. Deze bestraffing wordt bijgevolg in al haar onderdelen en modaliteiten bevestigd.

De vierde beklaagde beschikt nog over een blanco strafregister. Het grof geldgewin dat doorheen het plegen van de sociaalrechtelijke misdrijven werd nagestreefd, rechtvaardigt de door de eerste rechter opgelegde geldboete van 10.000 euro, na toepassing van de opdecimen gebracht op 60.000,00 euro. Het gegeven dat de burgerlijke partijen - die hun burgerlijke vorderingen ook ten overstaan van de vierde beklaagde ingewilligd zagen - recentelijk na het beroepen vonnis alsnog werden vergoed, rechtvaardigt evenwel ook hier dat er thans deels uitstel van tenuitvoerlegging wordt verleend. Het hof bepaalt dit gedeelte op de helft - of nog 5.000,00 euro - na toepassing van de opdecimen gebracht op 30.000,00 euro gedurende een proeftijd van 3 jaar. Ook de vierde beklaagde verkeert tot slot nog In de wettelijke toepassingsvoorwaarden om uitstel van tenuitvoerlegging te genieten.

I. De bijzondere verbeurdverklaring

De vordering van het openbaar ministerie strekkende tot veroordeling van de vierde beklaagde tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 164.011,55 euro aan ten onrechte verkregen vermogensvoordelen ingevolge niet-aangifte van tewerkstelling aan de RSZ en niet-betaling van sociale bijdragen aan de RSZ, werd in het beroepen vonnis ingewilligd.

De vierde beklaagde bestrijdt deze beslissing hierbij onder meer aansluiting zoekend bij de argumentatie van de eerste beklaagde (die nochtans niet werd mee veroordeeld wat deze bijzondere verbeurdverklaring betreft).

De vordering van het openbaar ministerie is gebaseerd op een onderzoeksverslag van de sociale inspectie van 5 maart 2012 (deelfarde 5). De daarin vervat liggende concrete berekening van een totaal verschuldigd bedrag van 164.011,55 euro aan ontdoken RSZ-bijdragen is gebaseerd op parameters (40u week, toepasselijk minimumloon onder het PC 100.00 aanvullend paritair comité voor de werklieden, inhoud van de verklaring van de illegaal tewerkgestelde werknemers) die stevige feitelijke grondslag vinden in het strafdossier. Het hof kan deze berekeningswijze evenzeer ten volle onderschrijven zonder dat de (cijfermatige) kritiek hierop uitgaande van de vierde beklaagde bij te treden valt. Het verweer van de vierde beklaagde omhelst ten andere voor het overgrote gedeelte een inhoudelijke kritiek op de tenlasteleggingen die ten grondslag liggen aan de verbeurdverklaring en die hoger reeds werd weerlegd. Het hof kan bij dit alles voor zover als nodig nog enkel herhalen wat volgt:

- (i) De verhoren van de illegaal tewerkgestelde werknemers zijn niet nietig, zodat ook de daarin vervatte informatie onder meer i.v.m. de aard en de duurtijd van hun tewerkstelling geloofwaardig is gebleven en mee dienstig is als feitelijke onderbouw van de verbeurdverklaring. In weerwil met wat de vierde beklaagde voorhoudt, impliceert dat geen willekeurige extrapolatie.
- (ii) De individuen op wie de niet-betaling van de RSZ-bijdragen betrekking heeft, waren allen daadwerkelijk illegaal tewerkgesteld conform de hoger bewezen verklaarde tenlasteleggingen B. en F.
- (iii) Dat de eerste beklaagde inmiddels na het beroepen vonnis een dading heeft afgesloten met de voormalige burgerlijke partijen doet aan de noodzaak tot bijzondere

verbeurdverklaring geen afbreuk. De particuliere vergoeding van de burgerlijke partijen staat immers los van de verschuldigheid van de openbare bijdragen aan de RSZ als wederrechtelijk gerealiseerd vermogensvoordeel. Dat de eerste beklagde daarbij met 80.794,99 euro desgevallend lagere vergoedingen aan de burgerlijke partijen zou hebben uitbetaald dan diegene die door de sociale inspectie werden geraamd, kan velerlei subjectieve redenen hebben. Op zichzelf ontkracht dit gegeven echter geenszins de berekening van de verschuldigde RSZ-bijdragen zoals door de sociale inspectie vooropgesteld in het verslag van 5 maart 2012.

J. De overige beslissingen en de gerechtskosten

De beslissingen met betrekking tot de navolgende onderdelen, vervat in de hieronder aangegeven bladzijden van het beroepen vonnis, worden voorts bevestigd:

- a. de boete vervangende gevangenisstraf van 3 maanden opgelegd aan de eerste beklagde (p.43);
- b. de boet vervangende gevangenisstraf van 3 maanden opgelegd aan de derde beklagde waarvan 1 maand en 15 dagen gekoppeld aan het effectief gedeelte van de geldboete en 1 maand en 15 dagen gekoppeld aan het gedeelte verleend met uitstel (p.43-44);
- c. de wijze van richting geven aan de overtuigingsstukken (p.45);
- d. de veroordeling van de eerste beklagde, derde beklagde en vierde beklagde tot de solidariteitsbijdrage ad 25 euro (na toepassing van de opdecimen gebracht op 150,00 euro) (p.43-44);
- e. de veroordeling van de eerste beklagde, derde beklagde en vierde beklagde elk tot de bijzondere forfaitaire bijdrage in de kosten ad 51,20 euro (p.44); de veroordeling van de eerste beklagde, derde beklagde en vierde beklagde - deels in eigen naam en deels hoofdelijk - tot de gerechtskosten gevallen in eerste aanleg (p.44-45);
- f. het doorhalen van het bewarend beslag op het onroerend goed bestaande uit een magazijn op en met meegaande grond gelegen te (...) (p.45);
- g. het niet inwilligen van de oorspronkelijke vordering van het openbaar ministerie strekkende tot ontbinding van de vierde beklagde (waar naderhand ter terechtzitting echter, evenmin als thans, niet langer op werd aangedrongen) (p.37).

De eerste beklagde, derde beklagde en vierde beklagde worden, tot slot, ten bate van de Staat, veroordeeld tot de kosten die in graad van hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie zijn gevallen, elk wat hem betreft, zoals hierna aangegeven en begroot.

III. BEOORDELING BURGERLIJKE VORDERINGEN

De burgerlijke vorderingen van respectievelijk M. D., G. I., A. D. en A. D. werden ten overstaan van de eerste beklagde en vierde beklagde ingewilligd op de wijze zoals in het beroepen vonnis uiteengezet.

De eerste beklagde en vierde beklagde zetten thans uiteen inmiddels met de voormelde burgerlijke partijen een dading te hebben afgesloten. Ten gevolge daarvan zijn de burgerlijke partijen ter terechtzitting niet langer verschenen. In die omstandigheden zijn de burgerlijke vorderingen van M. D., G. I., A. D. en A. D. zonder voorwerp geworden.

In het beroepen vonnis werden tot slot de overige burgerlijke belangen overeenkomstig artikel 4 V.T. Sv. terecht aangehouden. De zaak wordt voor verdere afhandeling van die burgerlijke belangen terug naar de eerste rechter verzonden.

OP DEZE GRONDEN,

het Hof, rechtdoende op tegenspraak ten overstaan van de eerste beklagde S. K., derde beklagde F. K. en vierde beklagde BVBA I. en bij verstek ten overstaan van de burgerlijke partijen M. D., G. I., A. D. en A. D.,

met toepassing van de artikelen:

- in de inleidende akte, het beroepen vonnis en hoger in dit arrest aangegeven;
- 179, 185, 186, 190 en 211 Sv.;
- 212 Sv.;
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend als niet gegrond;
Verklaart elk hoger beroep ontvankelijk en erover beslissend:

OVER DE STRAFVORDERING

I. Bevestigt het beroepen vonnis ten overstaan van de eerste beklagde S. K. in alle onderdelen, met dien verstande evenwel dat de helft van de opgelegde hoofdgevangenisstraf van 2 jaar - of nog 1 jaar hoofdgevangenisstraf - thans wordt verleend met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende vijf jaar.

II. Bevestigt het beroepen vonnis ten overstaan van de derde beklagde F. K. in alle onderdelen.

III. Bevestigt het beroepen vonnis ten overstaan van de vierde beklagde BVBA I. in alle onderdelen, met dien verstande evenwel dat de helft van de opgelegde geldboete van 10.000 euro, na toepassing van 50 opdecimen gebracht op 60.000,00 euro - of nog 5.000 euro, na toepassing van 50 opdecimen gebracht op 30.000,00 euro - thans wordt verleend met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende drie jaar.

Verwijst de eerste veroordeelde S. K., derde veroordeelde F. K. en vierde veroordeelde BVBA I. bovendien elk tot een derde van de kosten van het geding, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in graad van hoger beroep en begroot deze kosten alhier in hun geheel op 349,51 euro.

OVER DE BURGERLIJKE VORDERINGEN

Gelet op de artikelen

- 1382 en 1383 BW;
- 3, 4 V.T. Sv. en 348 Sv.

Doet het beroepen vonnis op burgerlijk gebied teniet in zoverre het oordeelde aangaande de

burgerlijke vorderingen van M. D., G. I., A. D. en A. D., en opnieuw recht doende, verklaart de burgerlijke vorderingen van M. D., G. I., A. D. en A. D. zonder voorwerp.

Bevestigt het beroepen vonnis daar waar de overige burgerlijke belangen overeenkomstig artikel 4 V.T. Sv. ambtshalve werden aangehouden en verzendt de zaak voor verdere afhandeling daarvan terug naar de eerste rechter, zijnde de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent.

Bijkomende Informatieverplichting(en) (art. 195, zesde en zevende lid Sv).

In toepassing van artikel 195, zesde lid Wb. Sv. stelt het hof, ter inlichting, van de beklaagde(n) (ongeacht of deze beklaagde(n) al dan niet aanwezig is/zijn tijdens de uitspraak van dit arrest in de openbare terechtzitting - voor de beklaagde(n) die niet aanwezig is/zijn op het ogenblik van de uitspraak gelden de navolgende inlichtingen voor deze beklaagde(n) als kennisgeving bij lezing van dit arrest of kopie ervan)

vast:

- a) De effectieve gevangenisstraffen, opgelegd in dit arrest, zullen worden tenuitvoergelegd (o.a.) conform de bepalingen van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten, althans in zoverre en op voorwaarde dat deze bepalingen in werking zullen zijn getreden op het ogenblik van de strafuitvoering (zie artikel 109 van deze wet, gepubliceerd in het B.S. dd. 15/06/2005, alsmede de uitvoeringsbesluiten uitgevaardigd in toepassing van dit artikel van deze wet),
- b) De veroordeelden (dit zijn de natuurlijke persoon die veroordeeld zijn tot een vrijheidsstraf krachtens een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan) kunnen, in het kader van deze strafuitvoering, toekenning bekomen van zgn. 'strafuitvoeringsmodaliteiten'. In de wet van 17 mei 2006 wordt nader bepaald welke overheden daartoe bevoegd zijn en op welke wijze dit kan geschieden (het betreft de Minister van Justitie, de strafuitvoeringsrechter (dit is de voorzitter van de strafuitvoeringsrechtbank) of strafuitvoeringsrechtbank - de in de wet voorziene strafuitvoeringsmodaliteiten betreffen: de uitgaansvergunning, het penitentiair verlof, de onderbreking van de strafuitvoering, het elektronisch toezicht, de beperkte detentie, de voorwaardelijke invrijheidsstelling en de voorlopige invrijheidsstelling met het oog op het verwijderen van het grondgebied of de overlevering, de voorlopige invrijheidsstelling om medische redenen en de omzetting van een vrijheidsstraf in een werkstraf).

In toepassing van artikel 195, zevende lid Wb. Sv. stelt het hof de natuurlijke persoon/personen, wiens burgerlijke vordering ontvankelijk en gegrond werd(en) verklaard ervan in kennis dat zij in het kader van de strafuitvoering, onder bepaalde voorwaarden en in de door de wet van 17 mei 2006 voorziene procedures tot toekenning van strafuitvoeringsmodaliteiten, in bepaalde gevallen kunnen worden gehoord over de voorwaarden die in het belang van de burgerlijke partij moeten worden opgelegd (de partijen, betrokken in huidig geding, worden ervan ingelicht dat het K.B. dd. 29/01/2007, tot uitvoering van artikel 2, 6° van de wet van 17/05/2006, nadere regels bevat omtrent de wijze waarop de burgerlijke partij kan vragen om, na het in kracht van gewijsde treden van een gerechtelijke beslissing, te worden geïnformeerd en/of gehoord. De burgerlijke partij zal daartoe, op dat ogenblik, onverwijld van de griffie van het vonnisgerecht een informatief schrijven ontvangen, waarin nadere informatie omtrent de eventuele uitoefening van dit recht is vervat. Dit schrijven omvat eveneens het model van de slachtofferverklaring. De natuurlijke persoon, wiens burgerlijke vordering ontvankelijk en gegrond werd verklaard, kan zich tot een justitieassistent

eerstelij n wenden om algemene informatie inzake de wet te verkrijgen en voor bijstand bij het invullen van de slachtofferverklaring).

kosten:

afschriften	141,00
	9,00
opstelrecht	70,00
dagvaardingen	97,74
subtotaal	317,74
+10%	<u>31,77</u>
Totaal	349,51

Dit arrest is geweest door de derde kamer van het Hof van beroep te Gent, samengesteld uit de magistraten die in deze zaak hebben gezeteld en geoordeeld:

(...)

En op de openbare terechtzitting van NEGENTIEN MEI TWEEDUIZEND EN ZESTIEN uitgesproken door Kamervoorzitter M. M.
in aanwezigheid van P. B., eerste Advocaat-generaal bij het Arbeidshof,
met bijstand van D. B., griffier,

(...)